

EMILY RODDA
LANDOVEL
POSEL PRAVDY

FRAGMENT

Landovel

Posel pravdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Emily Rodda
Landovel – Posel pravdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EMILY RODDA
LANDOVEL

Kniha třetí
Posel pravdy

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

PRVNÍ ČÁST

*„Dokud Věž se nezřítí,
dokud Velký zvon nezazní,
dokud Hvězdny kámen nepadne
a poslední z mrtvých nevstane,
dokud Elů odpuštění nepřijde,
král náš věčně žít bude.“*

Elské proroctví, jak
bylo zjeveno Grevillovi, králi Pravého Landovelu.

Kapitola první

Střed poklidné malé zahrady zalévalo čisté, bledé měsíční světlo, ale podél vysokých zdí se plížily inkoustové stíny. *Tak začíná nová kapitola v knize mého života*, pomyslel si Derry a kradmo pohlédl na malou, bíle oděnou postavu sedící se zkříženými nohama vedle něj na hedvábné trávě. *Mám hrát přítele krále Grevilla, vladaře Pravého Landovelu. Mám být jeho poslem pravdy, abych ho nakonec oklamal a zradil.*

Nenech se zmást tyranovým nevinným vzhledem, říkal mu tichý, chladný hlas rozumu. *Pamatuj na zlo, které Greville napáchal, a na zlo, které ještě hodlá napáchat.* Mise, jejímž cílem bylo najít vůdce rebelů Hanta, selhala. Žádné nové povstání se už konat nebude, aby Grevilla svrhlo a zabránilo mu v útoku na Svobodný Landovel v den Hvězdného

pádu. Všichni společníci jsou rozptýleni. Kocour ve vzteku odešel. Sláma je v zajetí. Nissa a Num se skrývají někde ve městě...

Derryho pálily v očích slzy, ale chladný hlas nemilosrdně pokračoval: *Ty jsi jediný, kdo zůstal. A nějakým podivným řízením osudu jsi udělal to, co kdysi podle svého tajného deníku plánoval udělat sám Hant. Získal jsi Grevillovu důvěru. Ted' můžeš odhalit jeho tajemství. Můžeš zjistit, zda jsou zvěsti o plánovaném Teroru pravdivé, nebo falešné, a podat o tom zprávu Zeeně a Lehanovi ve Svobodném Landovelu. To je nyní tvůj úkol.*

Ano, pomyslel si Derry a zvedl bradu. *Ano!*

„Ach, to už je lepší!“ zamumlal Greville. „Před chvílí jsi vypadal tak smutně, až jsem se bál, že už lituješ svého slibu, že se mnou zůstaneš, Derry.“

Derry se setkal s královýma laskavýma očima, pohlédl na hladce oholenou hlavu a obočí, bosé zlaté nohy. Zatvrdil své srdce.

„Nelituji toho, Požehnaný,“ řekl. Dotkl se zkroucené levé paže, ztuhlých, ohnutých prstů. „Bolela mě ta špatná ruka, to je všechno.“

„Chval Ely, kteří tě ke mně přivedli!“ Greville sepal ruce.

Nic mě nevedlo! oponoval tiše Derry. *Přišel jsem sem náhodou, utíkal jsem před vojáky, hledal jsem úkryt.* V srdci však cítil jakýsi pocit správnosti, který nedokázal vysvětlit.

Ze stínů paláce se ozvalo stříbrné cinkání zvonků. Greville se okamžitě zvedl na nohy a otočil se čelem ke zvuku.

Derry se také rychle vyškrábal nahoru a vyděšený ustoupil do řídkého stínu stromu měsíčního květu, který zvedal své větve přes zeď za ním.

„Požehnaný!“ ozval se tiše sytý, hluboký hlas, „čas, který máš vyhrazený pro sebe, uplynul. Mohu se přiblížit?“

„Samozřejmě, kancléři Rikzi,“ pravil Greville vážně. „Vím, že jsem se dnes večer trochu zdržel. Je nádherný večer, chvála Elům.“

„Chvála Elům!“ přitakal hluboký hlas.

Do měsíčního svitu vstoupil muž. Byl vysoký a ramena-
tý a díky plisované šarlatové tunice, kterou nosil přes rovné černé kalhoty, vypadal ještě širší a vyšší. U pasu mu na opasku visela dýka osázená drahokamy. Ve vteřince předtím, než se nízko uklonil, Derry zahlédl jeho tmavou, pohlednou tvář a lesknoucí se oči, ucítil jeho arogantní, nadlidskou sílu a věděl, že je obdařený.

Přímo před ním stál živý důkaz, že v paláci probíhalo vědecké posilování fyzických talentů, ačkoli v Pravém Landovelu bylo obdaření oficiálně zakázáno!

Je stejně nezákonné jako operace zachraňující život a další zázraky moderní medicíny, o nichž Greville tvrdí, že jsou nepřírozené a Elové je zakazují, pomyslel si Derry rozzlobeně. Zachoval však bezvýraznou tvář. Věděl, že je v nebezpečí.

Rikz se napřímil a teprve pak uviděl Derryho pod stromem. Oči se mu roztáhly a v příštím okamžiku už držel v ruce dýku. Pohyb byl tak rychlý, jako by zbraň vyskočila z pochvy sama od sebe.

„Ustup, Požehnaný!“ vyštěkl a vyrazil vpřed.

Derry stál jako přikovaný, svíral si pulzující levou ruku a čekal na smrt.

„Ne, kancléři!“ Greville se rychle postavil mezi Derryho a dýku a zdvihl ruku. Rikz se zmateně zastavil.

„Odlož zbraň, kancléři Rikzi,“ poručil Greville a znělo to mírně pobaveně. „Nepotřebuji, aby mě někdo bránil. Derry je tu z vůle Elů.“ Natáhl k Derrymu ruku. Ten bojoval s nutkáním otočit se a utéct. Po chvilce se vynořil ze stínu stromu.

„Elové za mnou Derryho poslali, kancléři,“ řekl Greville. „Má být mým pravdomluvným přítelem.“

Rikz zaťal zuby, ale dýku schoval. Sklonil hlavu, a když ji znovu zvedl, jeho tvář se vyhladila a násilí z ní zmizelo.

„Požehnaný, jsi příliš dobrý, příliš důvěřivý,“ zašeptal a jeho sytý hlas zněl lítostí. „Zapomněl jsi už na muže Hanta, který se v noci připlížil do tvé zahrady, stejně jako tenhle chlapec? I ten se vydával za tvého přítele.“

Greville zaváhal. Otočil se k Derrymu. Na jeho hladkém čele se objevila drobná vráska.

Derry stál strnule na místě, srdce mu bušilo a mysl běžela na plné obrátky. Hantův plán setkat se s králem a získat si jeho důvěru se tedy podařil! A kvůli tomu byl nyní Derry odsouzen k záhubě. Rikz byl odhodlán využít Hantova příkladu, aby dosáhl svého.

Musel se přinutit, aby se nepodíval za sebe na strom měsíčního květu. V žádném případě na něj nemohl vylézt

a utéct přes zeď dřív, než se k němu Rikz dostane. A kdyby se pokusil utéct doprava nebo doleva, výsledek by byl stejný.

Ne. Nebylo úniku. Jeho jedinou nadějí byl nyní Greville. Zoufale si přál, aby mu Greville věřil, aby zavrhl kancléřovo podezření a nechal ho žít.

„Hant ti udal falešné jméno a oklamal tě, Požehnaný,“ vrčel dál Rikz. „Důvěřivě jsi ho proti mé radě vzal do paláce, stejně jako se teď chystáš přijmout tohoto kluka. Ale Hant se tě pokusil obrátit proti vůli Elů. Pak se tě pokusil zabít. Pamatuješ?“

Greville přikývl a jeho pohled se zachmuřil. „Ten Hant, který si říkal Ivan, předstíral, že je můj přítel, ale byl to můj nepřítel,“ pronesl pomalu a nedíval se přitom na Rikze, ale na Derryho. „Zradil mou důvěru a já byl mnoho dní nemocný. Ne na těle, ale v mysli a v srdci. Měl jsem zatemněnou mysl. Mé srdce bylo zlomené. Ta vzpomínka mi stále přináší bolest.“

Šok pronikl mlhou strachu, která Derrymu otupovala myšlenky. Právě se dozvěděl něco, co nevěděl ani Lehane. Ten si myslel, že Hantova neúspěšná vzpoura začala, když neznámý muž jménem Ivan, Hantův spojenec v paláci, lživě prohlásil, že zabil krále.

Jenže Ivan nebyl Hantův *spojenec* – byl to on sám! Podle tajného deníku však Hant přišel do paláce jen proto, aby našel důkaz, že Greville je obdařený, a aby zjistil, co se skrývá za zvěstmi o blížícím se Teroru.

My nejsme vrazi...

Něco Hanta přimělo změnit názor, pomyslel si Derry. Kdybych z deníku přečetl víc, věděl bych, co to bylo. Věděl bych také, proč se pokus o atentát nezdařil. Na to už je ale pozdě. Deník je u Numa – a kdo ví, kde jsou Num a Nissa teď?

V očích ho opět zaštíply slzy. Zahnal je a napřímil ramena. Greville se na něj upřeně díval, stále s tou slabou vráskou na čele. *Věř mi!* zuřivě naléhal v myšlenkách Derry. *Nenech ho, aby mě zabil!*

„Opravdu se omlouvám, že jsem ti způsobil bolest, když jsem ti to připomněl, Požehnaný,“ říkal Rikz. „Ale bylo to nutné, abys znovu neudělal stejnou chybu.“

Greville se k němu otočil a usmál se. „To ty děláš chybu, kancléři Rikzi,“ opáčil jemně. „Nepřítel, kterému jsem říkal Ivan, byl dospělý muž, silný a vysoký, schopný bojovat s tebou i se všemi mými strážci, kdyby chtěl. Derry je jen bezvousý chlapec s rukou zmrzačenou z vůle Elů. Nemůže být pro nikoho v paláci hrozbou.“

„Ale, Požehnaný...“

„Kanceléři, zapomínáš, že Derry mi nemůže ublížit, stejně jako by mi nemohl ublížit Ivan,“ pokračoval Greville klidně. „Elové mi darovali věčný život. Dokud Věž se nezřítí, dokud Velký zvon nezazní, dokud Hvězdný kámen nepadne a poslední z mrtvých nevstane, dokud Elů odpuštění nepřijde, král, tedy já, věčně žít bude. Není to snad tak?“

Rikz otevřel a zase zavřel ústa jako ryba na suchu, ale nakonec musel přikývnout.

Greville pokynul Derrymu. Derry popošel dále dopředu. Když byl dostatečně blízko, položil mu král ruku na rameno. „Jsem navždy králem Pravého Landovelu,“ řekl Greville. „Jsem milovaný Ely. Derry je můj pravdomluvný přítel. Je mou vůlí, aby zůstal. A je to vůle Elů.“

Rikz poznal, kdy je poražen. „Odpusť mi, Požehnaný,“ zašeptal. „Tvá moudrost je veliká. Chvála Elům!“

Pokorně sklonil svou pyšnou hlavu. Když ji však znovu zvedl, podíval se přímo na Derryho. A kdyby jeho oči mohly zabíjet, Derry by padl rovnou na místě, kde stál.

Kapitola druhá

Tu noc byla Derryho lůžkem prostá travnatá rohož na podlaze malého výklenku mezi královou ložnicí a koupelnou.

„Tady jsem kdysi meditoval za úsvitu,“ řekl Greville a ukázal mu výklenek. „Když jsem potřeboval místo na spaní pro Ivana – Hanta –, falešného přítele, který mě zradil, začal jsem místo toho používat kout své komnaty.“

Derry cítil, jak se mu rozpálila tvář. Zdálo se, že opět bude následovat Hantův stín. A i on zrazoval královu důvěru.

„Neboj se,“ pravil jemně král, jenž si Derryho výraz mylně vyložil. „Hant je mrtvý a tento prostor byl očištěn od jeho zla a požehnán Ely. Zde budeš mít klid.“

Když však Derry sfoukl svíčku a ulehl ke spánku, necítil ani náznak klidu. Přestože byl unavený až do morku kostí

a v hlavě jako by cítil husté chomáče mlhy, nedokázal se uvolnit. Zmatené myšlenky a vzpomínky se v té mlze vznášely a nikdy se úplně nepřelily ve sny.

Výklenek byl přibližně stejně velký jako Cramova místnost s pokladem, kde Derry spával během let, kdy byl otrokářovým ochutnavačem jedů a tajným čtenářem. Travnatá rohož nebyla o nic tlustší než jeho stará spací deka. Možná právě proto ho vzpomínky na Cramovu Skálu trápily nejvíc. *Jako bych se ocítl v začarovaném kruhu*, pomyslel si.

Ta myšlenka se mu stále vracela, ačkoli královské apartmá bylo na hony vzdálené Cramově příbytku na Skále. Výklenek nebyl ďábelsky páchnoucí, kořistí zaplněné doupě, ale čistý bílý prostor s velkým oknem hledícím na Severní moře. Král Greville se neválel a nechrápal ve špinavé posteli jako Cram, ale spal tiše na rohoži přesně takové, jakou měl Derry. Ve zdech nebyly žádné krysy, nablízku neduněl žádný Kotel. Dokonce i zvuk oceánu byl jen slabým, rytmickým hučením, které mohlo přicházet odkudkoli.

Ale stejně jako Cramovy pokoje byl i králův byt vysoko nad úrovní terénu a uzavřený od zbytku obrovské budovy, která ho obklopovala. Všechna jeho okna směřovala k moři. Nebylo znát, co by se mohlo dít za jeho hladkými světlými stěnami. A Derry tam nebyl z vlastní vůle. Připadal si spíš jako vězeň než jako host.

Samozřejmě se cítil pohodlněji než kdykoli předtím na Skále. V modře vykachlíkované koupelně, která byla sice malá, ale překvapivě stejně moderní jako koupelny

na Bezpečném místě Svobodného Landovelu, se vykoupal v horké, bylinkami provoněné vodě a oblékl si měkký šedý župan, který tam pro něj byl připraven. Pak do hlavní místnosti apartmá vklouzlo služebnictvo v červených šatech s podnosy s jídlem.

Derry a Greville jedli usazení se zkříženýma nohama na opačných stranách nízkého čtvercového stolu a pohledná žena k tomu hrála na loutnu. Byla docela klidná a nehybná, až na prsty pohybující se po strunách loutny, ale Derry ji velmi dobře vnímal. Tu a tam nenuceně změnil polohu, aby se mohl podívat do tmavého kouta, kde seděla.

Žena nebyla mladá, ale její tvář byla bez vrásek. Hustý cop zlatých vlasů jí splýval po zádech téměř až k pasu. Přes prosté, tmavě zelené šaty po kotníky a ladící zástěru měla oblečený dlouhý kabátek bez rukávů vyšíváný ptáky a květinami.

A její hudba byla úžasná. Derry si myslel, že žádný zvuk nemůže být tak krásný jako Nissina harfa, avšak loutnistka mu dokázala, že se mýlil.

Jídlo, které sdílel s Grevillem, bylo prosté, ale elegantní. Voňavá zeleninová polévka. Drobné slané rýžové sušenky. Křehký bílý sýr. Slazené švestky. Džbán studené vody s růžovým nádechem a slabou vůní růží.

Derry měl velký hlad, ale jídlo mu nechutnalo tak, jak očekával. Něco ho na něm zneklidňovalo. V hlavě se mu stále vynořovaly myšlenky na léta, kdy pracoval jako Cramův ochutnavač jedů.

Přesto věděl, že mu v jídle nehrozí žádné nebezpečí. Služebnictvo položilo nádobí na stůl a nechalo krále a jeho hosta, aby se obsloužili sami, poté se vzdánilo. Nebylo možné, aby byl Derry otráven, aniž by byl otráven i Greville.

Greville jedl střídmě, ale naléhal na Derryho, aby nádobí vyprázdnil. „Kuchaři mi toho vždycky dávají moc,“ svěřil se, vzal si slazenou švestku a zakousl se do ní. „Přesto se snažím všechno dojíst. Nechci je zklamat.“

Přisunul mísu se švestkami blíž k Derrymu a ztišil hlas. „Byla by to zvláštní laskavost, kdybys snědl například zbytek švestek. Na můj vkus jsou příliš sladké.“

Derry se usmál a přikývl. V duchu okamžitě pojal podezření, že zbývající švestky jsou otrávené a Greville si vybral jednu označenou, aby ho přiměl polevit v ostražitosti.

Ale proč by ho měl Greville trávit, když ho zachránil před smrtí z Rikzových rukou? Nedávalo to smysl. Přestože si Derry posloužil švestkami, nesnědl je. Podařilo se mu je strčit do kapsy svého roucha, když se Greville nedíval.

„Obvykle je sním všechny,“ ujišťoval ho Greville, když byla miska prázdná. „Jak říkám svému lidu, je špatné plýtvat jídlem, i když je ho v naší bohaté zemi tolik, chvála Elům.“

Říkal to naprosto upřímně. Že by opravdu nevěděl, jak vzácné a drahé je jídlo v Pravém Landovelu? Copak nevěděl, čím jeho lid trpí?

Derry se nadechl, aby mu to řekl, pak si vzpomněl na loutnistku a prostě zopakoval: „Chvála Elům.“ Ta žena

by klidně mohla být špeh, který by vše, co řekne, nahlásil kancléři Rikzovi.

Co řekl Rikz Grevillovi? *Hant se tě pokusil obrátit proti vůli Eliů.* Možná že Hant králi jen sdělil pár tvrdých faktů o běžném životě v Pravém.

Zatímco služebnictvo uklízelo prázdné nádoby, Greville rozvážně mluvil o kráse a důstojnosti práce v blízkosti pudy. Derry si vzpomněl na vyhladovělé, zoufalé tváře na trhu v Plenty a držel jazyk za zuby.

Řekl si, že promluví, až loutnistka odejde. Ale teprve když přišli další sluhové, aby zhasli lucerny v hlavní místnosti, žena se zvedla k odchodu.

„Děkuji ti, Milandro,“ řekl Greville zdvořile a také vstal. „Ať ti Elové požehnají.“

Žena se uklonila s rukou na srdci. Pak odešla, ale než se za ní zavřely dveře, král popřál i Derrymu dobrou noc a zmizel ve svém pokoji.

Teď když Derry ležel nevyspalý na své rohoži, usoudil, že to bylo dobře. Byla by chyba vyzývat a rozčilovat Grevilla. Důležitější byly jiné věci.

Budu opatrnější než Hant, říkal si. Nebudu se snažit změnit Grevillův názor na jeho přísné zákony. Budu si před ním dávat pozor na jazyk, jako jsem to dělal před Cramem. A zítra najdu způsob, jak se odsud vyplížit a prozkoumat palác.

Nejasné plány mu matně kroužily hlavou jako ryby v kalném rybníku. *Budu poslouchat a pozorovat, jako jsem to dělal na Bezpečném místě, uvažoval. Jestli tady jsou nějaká*

tajemství, vypátrám je. Někde v paláci je také špion Svobodného Landovalu, ten slídl – telepat –, kterému Lehane a jeho přítel sir Padraic říkají Trojka, ten, který varoval před útokem v den Hvězdného pádu. Trojka mi pomůže, jestli ji najdu...

Pomalů klesal do náruče spánku, když vtom ho ze stínů mysli vytrhl záblesk a on se s leknutím probudil. Jméno. Tvář...

„Sláma!“ vydechl. Sláma byla vězněm v palácových kobkách! A hrozilo jí nebezpečí, cítil to. Hrozné nebezpečí, právě teď!

Derry se vyškrábal na nohy a zděsil se, ve svém zmatku si totiž nedal dohromady dvě skutečnosti: že je v paláci a že je tam i Sláma. Mohl o ní říct Grevillovi! Mohl poprosit o její propuštění!

Ale na to už bylo pozdě. Nebylo času nazbyt. Derrymu se točila hlava a bodavá bolest mu zajížděla do levé ruky, když se vypotácel z výklenku.

Došel k otevřeným dveřím Grevillovy komnaty a nahlédl dovnitř. Okny prosvítala bledá záře měsíčního světla. Nad hladinou moře se pohybovala elská mlha. Greville ležel na zádech, oči měl zavřené, ruce zkřížené na hrudi. Jeho tvář vyzařovala naprostý klid. Oholená hlava a obočí mu dodávaly téměř nadpozemský vzhled. Nepochybně ve snech hovořil s Ely.

Derry se přistihl, že si zkříženými prsty sahá na čelo. Zachvěl se a pokračoval dál, do hlavní místnosti a ke dveřím bytu.

Dveře nebyly zamčené. Za nimi se nacházela malá holá předsínka, kterou si Derry pamatoval, jak tudy procházel s Grevillem a kancléřem Rikzem. Stěna před ním byla prázdná. Po jeho pravici se schodiště vedoucí dolů do zahrady rozbíhalo do tmy. Po jeho levici byly dveře s klíčem v zámku. A přes ty dveře Derry slyšel, jak si povídají nějací lidé. Přitiskl ucho na dřevo, zavřel oči a naslouchal.

„Už je dávno po deváté,“ zabručel hlas. „Kde jsou?“

„Vsadím se, že se pořád ještě cpou v jídelně,“ odpověděl slabší hlas. „Dneska je vepřová pečeně, Lanku. S bramborem a omáčkou.“

„U elské krve!“ zavrčel první hlas. „Jestli se tam rychle nedostaneme, žádná nezbude.“

Nastalo ticho. Derry vyhnal z mysli všechno ostatní a intenzivně přemýšlel o vepřové pečení. Nikdy ji neochutnal, ale četl o ní. Popis vepřové pečeně na hostině v *Liptonových cestách* vždycky Crama přiměl, že toužebně sténal a mračil se na svůj rybí guláš. Derry si představoval talíř šťavnatého masa, křupavou slanou kůžičku, kouřící brambory zalité omáčkou. *Mám takový hlad*, pomyslel si. *Umírám...*

„Už jsem to měl!“ řekl náhle Lank. „Vstoupil jsem do armády jen kvůli jídlu, a stejně umírám hladu! Ach, už vidím tu vepřovou pečínku! Jdu, Po! Jdeš, nebo ne?“

„Nemůžeme odejít, dokud nás nevystřídají!“

„Ale no tak! Jsme tady stejně jenom pro parádu. Král nikdy nevychází, požehnej mu, a nikdo se nesnaží dostat

dovnitř. Kdo by to dělal, když je tady Elů jako máku? V noci s ním mluví, víš?“

„Jistěže vím,“ zamumlal ten, kterému se říkalo Po. „V noci bych tam nešel ani za milion vepřových večerů. Ale co ten nový – ten posel pravdy, nebo co to vlastně je?“

Nemám se čeho bát, pomyslel si Derry horečně. *Není se čeho bát...*

„Nemá se čeho bát,“ ušklíbl se Lank. „Říká se, že je to jen kluk z ulice s křivou rukou. Bude se bát pohnout. No tak!“

Pak už se ozvalo klapání nohou a Derry po chvilce otočil klíčem a vyklouzl do dlouhé, široké chodby lemované dveřmi.

Přistihl se, že si vzpomněl na Lehanovo Bezpečné místo, i když chodba vypadala mnohem víc jako obrazy z obrazovky, které viděl ve velkých luxusních hotelech ve městě Alma Svobodného Landovelu. Světlé stěny byly vymalované jemnými stříbrnými girlandami. Pod jeho bosýma nohama se prostíral měkký tlustý červený koberec. Na každých dveřích bylo na stříbrném štítku vyryto číslo ve tvaru delfína.

Po Derryho levici končila chodba vysokým oknem s výhledem na oceán. Napravo viděl vzdalující se postavy Lanky a Poa v červených uniformách. V uších mu hučelo napětím, když se sunul za nimi. Držel se u zdi a doufal, že se ani jeden z nich neohlédne.

Rozhodl se, že nejlepší způsob, jak najít Slámu, je sledovat strážce. Bylo pravděpodobné, že jídelna a noclehárna vojáků budou pro případ potíží umístěny poblíž žaláře.

Dva hladoví červenokabátníci seběhli po schodišti a vydali se další chodbou, méně honosně zdobenou než ta o patro výš. Derry je následoval, jak nejtěsněji se odvažil, dokud nedošli na velké otevřené prostranství dlážděné stříbrnými dlaždicemi. Uprostřed prostranství, v samém srdci paláce, se tyčil mohutný sloupec věže z červených cihel.

Derry se držel zpátky, zatímco Lank a Po zamířili k věži a zmizeli dveřmi v její stěně. Když se dveře zavřely, uslyšel klapot bot běžících po schodech. Chvilí počkal, pak přeběhl stříbřitě dlážděný prostor a sám opatrně proklouzl dveřmi.

Ocitl se na odpočívadle zasazeném do širokého kruhového schodiště, které vyplňovalo věž od stěny ke stěně. Dole se mihotalo tlumené světlo, ale nahoře byla jen tma. Derry právě začal následovat strážce dolů, když náhle zaslechl hluk rozzlobených hlasů. Zdálo se, že Lank a Po se setkali se svými náhradníky, kteří spěchali nahoru.

„... a nechali jste nás tam trčet o hladu, zatímco sami jste –“ láteřil Lankův vrčivý hlas.

„... jste měli počkat!“ říkal ve stejnou chvíli někdo jiný. „Budete mít velký problém, jestli kapitán –“

Derry nečekal, až se dozví víc. Otočil se a plížil se zpátky nahoru na schodiště, pak dál do tmy nad ním. Tam se přikrčil a zadržel dech.

Dva náhradní noční strážci vyběhli s dupáním na podestu schodiště a prošli dveřmi ve zdi věže. Zdola se neozval žádný zvuk. Zdálo se, že Lank a Po také opustili věž, patrně dveřmi o patro níž.

Derry zjistil, že teď, když se zastavil, je těžké se znovu přimět k pohybu. Nejistě se zvedal na nohy, když vtom se ze tmy nad ním někdo přiřítíl a s šokovaným výkřikem do něj narazil.

Derry a neznámý se spolu svezli dolů na podestu. Derry tvrdě dopadl a levou ruku si přimáčkl pod hrudníkem. Ležel ztracený v mlze bolesti, jen matně si uvědomoval chrčivé nadávky a těžké tělo, které ho přitlačilo k zemi.

Pak se těžké tělo vzdálilo a v šeru se rozzářilo malé jasné světýlko. Derry se převálil na záda a přitiskl si pulzující ruku k hrudi. Vtom spatřil šarlatovou barvu vojenského kabátce. Pak se podíval na vyděšenou tvář nad uniformou a zalapal po dechu.

Červenokabátník, který na něj udiveně zíral, byl totiž Kocour.

Kapitola třetí

„Vida, vida, Ochutnavač jedů!“ řekl Kocour, který se vzpamatoval natolik, že se rozpomněl na svůj starý posměšný tón. „Co tady děláš, oblečený jako –“ Vykulil oči. „U elské krve! To *ty* jsi ten, o kom všichni mluví, že? Jsi nový králův Posel pravdy!“

Kocourova tvář vypadala plnější a starší. V mihotavém světle malého plamínku, který držel v ruce, se mu leskly tmavé oči. To je ta síla pokoutního obdaření, pomyslel si Derry nejasně. Stále v něm působí, stále ho mění.

„To jsem si mohl myslet, že si pro sebe najdeš pohodlný život – stejně jako na Skále,“ pokračoval Kocour. „Jak jsi setřásl tu malou krysu, Numa?“

Derry se zarazil a uvědomil si, že na Numa už dlouho nepomyslel. Num... byl s Nissou. V bezpečí. Ale Sláma –

Vyškrábal se na nohy. „Schováváš se tady nahoře, než přijde čas?“ zeptal se ochraptěle.

Kocour na něj nechápavě zíral. „Čas na co? Jen jsem se rozhlížel kolem – znáš mě. Ale nechtěl jsem, aby mě ty strážé viděly. Po večeri máme všichni zůstat na svém patře.“

„Všichni?“ Derry zmateně zavrtěl hlavou. „Chceš říct..., že jsi tu uniformu neukradl? Ty jsi opravdu červenokabátník?“

„Samozřejmě!“ Kocour se krátce zasmál a dotkl se hrudky bláznova zlata s rytinou, která mu visela na krku. „Ani se nekoukli na můj falešný jmenný kámen, aby si ověřili můj věk. Viděli, jak jsem silný, a hned mě přijali.“

„Já – myslel jsem, že jsi musel vidět, jak Slámu odvádějí do žaláře,“ vykoktal Derry. „Myslel jsem, že jsi vymyslel plán, jak ji dostat ven.“

„Ne,“ řekl Kocour tvrdě. „Ještě před chvílí jsem ani nevěděl, že tu Sláma je. A jestli je ona důvod, proč jsi tady, Ochutnavači jedů...“ Odmlčel se a Derry skrz neviditelnou síť jizev způsobených zpackaným obdařením vycítil, jak se mu srdce svírá žalem a vztekem.

„Co se děje?“ vyhrkl.

Kocour předstíral, že si z rukávu stírá prach. „Jestli sis přišel hrát na hrdinu, že dostaneš Slámu ven, tak na to můžeš zapomenout. Sláma je mrtvá.“

Derrymu se sevřelo hrdlo.

„Chytili ji, když se pokoušela utéct, zatímco do cel navázeli vodu,“ pokračoval Kocour a stále si otíral neexistující

prach. „Viděl jsem, jak její tělo vynášejí ven. Někdo mi řekl, že ji zabili jednou ranou obuškem.“ Znovu se bez humoru rozesmál. „Sláma se pokoušela utéct – ta holka nikdy nevěděla, kdy se má vzdát.“

Pokřčil rameny a prsty opět zabloudil ke hroudě blázna z zlata. „Šťěstí ji opustilo. Mohla vyváznout s výpraskem, kdyby ten voják, co ji chytil, nebyl Janno.“

„Janno,“ zopakoval Derry tupě. To jméno znal.

Kocour vzhlédl, ve tváři nečitelný výraz. „*Kapitán* Janno. Velký hromotluk s plnovousem. Říká se, že už byl vzteky bez sebe, protože mu předtím na ulici utekl nějaký jiný vězeň, a tak si to vybil na Slámě.“

Ten „jiný vězeň“ jsem byl asi já, pomyslel si Derry otupěle. Ach, Slámo!

„Nemusíš se tvářit tak smutně, Ochutnavači jedů,“ zavřel Kocour. „Vím, jaká jsi studená ryba – vím, že je ti to úplně jedno.“ Narovnal ramena. „Mně vlastně taky. Byla to Slámina chyba. Měla jít se mnou, když jsem ji požádal. Přesto pro mě bylo dobře, že to neudělala. Nemohl bych nastoupit, kdybych nebyl sám.“

Jeho slova byla jen křehkou pokličkou nad vírem viny, vzteku a žalu. Derry to nedokázal unést. „Udáš mě, Kocoure?“ přinutil se zeptat. „Protože jestli ano –“

Kocour se nepříjemně ušklíbl a začal scházet po schodech. „Když tě prásknu já, práskneš i ty mě, ne?“ prohodil přes rameno. „Takže budeme oba mlčet. Uvidíme se, Ochutnavači jedů!“

Derry se nějakým způsobem dostal zpět do králova apartmá. Podařilo se mu vyhnout i tomu, aby ho někdo viděl. Nějak se mu podařilo vyčerpanou myslí přesvědčit čerstvě nastoupivší noční stráž, že slyšela hluk v pokoji na druhé straně chodby.

Zatímco muži pátrali, proklouzl dveřmi, které předtím hlídali, a otočil klíčem v zámku. Připadal si jako náměsíčný; vplížil se do měsíčního světla a stínů bytu a klopýtal zpět do svého výklenku. Elská mlha nad mořem mezitím zhoustla. Greville se ani nepohnul.

Derry spadl na travnatou rohož a usnul hned, jak zavřel oči.

Když se druhý den ráno probudil, oknem ve výklenku svítilo slunce. Chvilí přemýšlel, proč se cítí otačený. Pak se na vlně smutku přivalily vzpomínky a jeho mysl zaplnily obrazy žlutovlasé postavy, která se neohroženě houpala na bráně Cramovy Skály.

Tiché cinkání mu prozradilo, že Greville snídá. Spěšně vstal, postříkal si obličej vodou a upravil si vlasy, načež odkulhal do hlavní místnosti.

Greville seděl u nízkého stolu, stříbrnou vidličkou jedl plátky čerstvé broskve a díval se na svazek papírů, který ležel vedle jeho talíře. Když se objevil Derry, vzhledl a usmál se.

„Krásné ráno, Pravdomluvný, chvála Elům!“ pozdravil a mávl rukou nad Derryho omluvou za to, že si přispal. „Jsem rád, že sis dobře odpočinul.“

Při řeči odsunul papíry stranou a Derry si všiml, že jsou popsané elegantním písmem. „Tohle je můj týdenní projev k lidu,“ řekl Greville, když si všiml, že je Derry překvapen. „Musím ho přednést dnes v poledne.“

„Ty umíš číst!“ vykřikl Derry prudčeji, než zamýšlel.

„Ach ano,“ odpověděl Greville vážně. „Musím umět číst projevy, které pro mě píše kancléř Rikz. Jak jinak bych se je mohl naučit?“ Trochu se zasmál, pak opět zvažněl a naklonil se dopředu s vidličkou v ruce. „Ale to, že umím číst, je pro mě velkou útěchou, přiznávám, z jiného důvodu,“ svěřil se. „Každý týden mi slovotepci posílají ze svého skladu nějakou knihu, která mi pomáhá ukrátit čas, když jsem sám, a já si tak mohu tříbit myšlení. Tento týden mi poslali mou oblíbenou – je o ptácích. Ukážu ti ji později.“

„Jsem si jistý, že i tvoji lidé by si rádi tříbili myšlení, ale čtení je jim zakázáno,“ řekl Derry a úplně zapomněl na své předsevzetí dávat si pozor na jazyk.

„Ach.“ Král se usmál. „Promluvil můj nebojácný mladý posel pravdy! Ale Derry, co je bezpečné pro mě, není bezpečné pro můj lid. Čtení je nebezpečný nástroj. Jakmile umíš číst, můžeš číst jakoukoli knihu, ať už obsahuje jakékoli myšlenky. A můj lid je jako děti, které se snadno nechají svést z cesty Elů.“

Gestem ukázal na jídlo na stole – na mísu s nakrájenými broskvemi, košík celozrnných rohlíků, nádobu s medem a džbán s růžovou vodou.

„Jez,“ pobídl ho. „Dnes potřebujeme dobrou snídani, protože oběd se opozdí. Po projevu musím vybrat umělce, kteří budou v paláci bavit obecnstvo během festivalu Hvězdného pádu. Je to tradice, jak víš, a můj lid to má rád, ale zabere to trochu času.“

Na broskve se nedokázal Derry ani podívat. Jejich bohatá vůně mu příliš připomínala onu první noc v Nissině doupěti osvětleném svíčkami, kdy si Sláma olizovala broskvovou šťávu z prstů a vzdychala, že nikdy nejedla nic tak lahodného. Vzal si jeden z rohlíků, namazal ho medem a zapil sklenicí růžově zbarvené vody.

Po jídle se cítil lépe a namazal si další rohlík medem. Greville začal láskyplně vyprávět o ptácích Pravého Landovalu. Věděl toho o nich hodně.

„Samozřejmě,“ povzdechl si nakonec, „teď už vídám jen málo ptáků, kromě pěnkav a kystráček, kteří zalétají na zahradu během mé obvyklé procházky s kancléřem Rikzem před obědem. Po západu slunce sem občas zavítá nějaká sova, ale to už ostatní ptáci bezpečně hřadují na noc.“ Usmál se. „Stejně jako moji dobří lidé, kéž jim Elové požehnají.“

A Derry, ukolébán jeho jemným hlasem a sladkou chutí medu, ani nepomyslel na usouzené tváře, které každý večer mizely za tisíci zavíracími se dveřmi.

Po snídani Greville řekl, že potřebuje čas o samotě, aby si procvičil řeč. „Možná by sis chtěl na chvíli sednout do mé zahrady, co říkáš, Derry?“ zeptal se.

Derrymu se v hlavě vyrojily myšlenky na útěk – myšlenky na to, jak se vyškrábat zpátky přes zeď a pokusit se najít Nissu a Numa. Pak se však podíval do králových důvěřivých očí a myšlenky se rozplynuly.

Nemůžu mu takhle ublížit, řekl si. S malým trhnutím vzpomněl, že stejně ještě nemůže odejít – ne, dokud neprohledá palác.

Na tomto místě je snadné ztratit koncentraci, pomyslel si. *Musím zůstat ostražitější*. Uvědomil si, že Greville mezitím znovu promluvil a čeká na odpověď.

„Omlouvám se, Požehnaný,“ vykoktal. „Co jsi říkal?“

„Řekl jsem, že místo zahrady by sis možná raději prohlédl kousek paláce,“ zopakoval Greville s úsměvem.

Derry šokovaně zamrkal. „Pokud je to dovoleno.“

„Ale jistě!“ odvětil Greville. „Patří se, aby Milovaný Elů žil odděleně. Já jsem spokojený v klidu svých pokojů a zahrady. Ale ty jsi jiný, Derry. Požádám kancléře Rikze, aby ti zajistil doprovod.“

„Ne!“ vykřikl Derry. „Chci říct – děkuji ti, Požehnaný, ale raději bych se porozhlédl sám.“

„Rozumím,“ přikývl král. „Na tvém místě bych se cítil stejně.“

O několik minut později se Derry vrátil do chodby pokryté kobercem, kterou se předešlé noci tak opatrně plížil.

Stráže stojící po obou stranách vnějších dveří mu zasalutovaly, když zamumlal na pozdrav. Zahnul doprava a pokračoval dál, avšak cítil, jak ho jejich oči pálí na zátylku.

Na obou stranách chodby před ním se otevíraly dveře s delfíními symboly a z nich vycházeli lidé, kteří se zdravili obvyklým způsobem Pravého Landovelu. Nebyly mezi nimi žádné malé děti, ale jinak to byli lidé všech věkových kategorií, od mladých až po velmi staré.

Derryho zajímalo, kdo to je. Muži a chlapci byli oblečeni jako kancléř Rikz, v plisovaných tunikách přes rovné kalhoty. Ženy a dívky nosily dlouhé šaty s širokými tuhými sukněmi a malými ladícími zástěrkami. Všichni dospělí se honosili stříbrnými řetízky na krku a visícími stříbrnými náušnicemi a všichni měli vyholené obočí.

Lidé zůstali stát u dveří a zvědavě sledovali, jak se Derry blíží. Bezpochyby ho jeho šedé roucho a bosé nohy identifikovaly jako králova posla pravdy. Kocour říkal, že jeho příchod byl předmětem palácových klepů.

Derry si při pohledu na roucho vzpomněl na své představy o útěku z paláce a došlo mu, že neuvažoval jasně. Nebyl oblečený do ulic a neměl ani žádné jiné oblečení, do kterého by se převlékl. Kdyby utekl, rychle by ho našli a nejspíš by ho odvedli rovnou ke slovotepcům.

Lidé stále zírali. Bylo na nich něco povědomého, ale Derry si nedokázal vybavit, co to je. Když došel k prvnímu z nich, pocítil nervozitu, ale žena se vlídně usmála a ukázala řadu malých, dokonalých zubů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Landovel - Posel pravdy*** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.